

Ο ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ Ο ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΣ

Ὁ Βαρθολομαῖος οὗτος ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Ἴμβρω τό ἔτος 1772, καί τόν βίον αὐτοῦ ἐτελεύτησε τό 1851. Παιδείαν ἔσχεν οὐ τήν τυχοῦσαν καί μικράν, ἀλλ' ἦν σκεῦος πονηρόν, τήν καρδίαν αὐτοῦ ἔχων ἔμπλεον πάσης ἀσεβείας. Περαιτώσας τάς σπουδάς αὐτοῦ ἐδίδαξεν ἐν πολλοῖς φροντιστήρισι καί γυμνασίοις, ἐν τε Φαναρίῳ ἱερατικῇ σχολῇ, ἐν τῷ ἐν Χάλκῃ γυμνασίῳ, ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς Κερκύρας, ἐν τῇ Ἀθωνιάδι, ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ καί ἐν τῇ περιωνύμῳ τῆς πάλαι ἀκμαζούσης ἑλληνικῆς πόλεως Βενετίας. Τῇ 17ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1793 εἰσήχθη ἐν τῇ Μονῇ Κουτλουμουσίου, ἐν ἧ ἑκάρει Μοναχός καί εἶτα ἱερεύς. Τοῦτον σκεῦος ἐκλεκτόν αὐτῶν ἰδόντες οἱ Προτεστάνται, προσεπέλασαν αὐτόν καί τήν δεξιάν αὐτοῦ πληρώσαντες καί πολλά εἰπόντες, ἔπεισαν αὐτόν ἵνα πλησιάσῃ τόν διακεκριμένον καί ὑψίνουν Μοναχόν Ἅγιον Νικόδημον, ὅστις ὡς ἀξίνη καί πέλεκυς δίστομος ἔκοπτε καί ἐπόμπευε τά πονηρά αὐτῶν βλαστήματα τῶν πολλῶν αὐτῶν αἰρέσεων. Ἀπελθὼν οὗτος καί τόν εὐλαβῆ ὑποκρινόμενος, ἐδέξατον αὐτόν ὁ διδάσκαλος Ἅγιος Νικόδημος ἐν τῇ

συνοδείᾳ αὐτοῦ. Καί κατ' ἀρχάς ἐπέδειξεν τελείαν ὑπακοήν καί ταπείνωσιν, καί ὅτε οἰκειώθη μετὰ τοῦ πατρός, ἐξεδύθη τήν δοράν τήν πρόβειον καί ἤρξατο νά ἐκστομῇ στρεβλά καί βλάσφημα δόγματα μὴ συμφωνοῦντα μετὰ τῶν κεκαθαρμένων φρονημάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· διό καί ἀπέβαλεν αὐτόν ἐκ τῆς συνοδείας αὐτοῦ. Μεταξύ τῶν πολλῶν καί βεβήλων αὐτοῦ πλανῶν ἦτο καί αὕτη: ἔλεγεν, ὁ ἄνους, ὅτι «τὴν Παναγίαν ἐβάπτισαν οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος καί Ἰωάννης(!!!) καί ἐξηλήφθη τό προπατορικόν αὐτῆς ἀμάρτημα». Ἡμεῖς βαπτίζομεθα ἵνα ἀπαλλαγῶμεν τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος ὅπερ ἐπήγαγον τοῖς ἀνθρώποις οἱ προπάτορες Ἀδάμ καί Εὐά. Ἐγκατωκῆσας, ὁ Ἰησοῦς, ἐν τῇ παρθενικῇ γαστρὶ τῆς Παναγίας, ἐν τῷ ἅμα ἐξηφανίσθη τό προπατορικόν ἀμάρτημα ἐξ αὐτῆς· πῶς γάρ ἦτο δυνατόν νά συγκαταβιώσωσιν ὁμοῦ φῶς καί σκότος, θεότης καί παράβασις;

Ἰδὼν ἑαυτόν, ὁ Βαρθολομαῖος, ὅτι δέν ἠδυνήθη νά πλανήσῃ τόν Ἅγιον Νικόδημον καί ὅτι ἀπεξενώθη ἐξ αὐτοῦ, ἔπνεε μένεα κατ' αὐτοῦ, ὀργὴν προσθέτων ἐπὶ τῇ ὀργῇ καί μῖσος κατὰ τοῦ ἀθώου.

Καί κατ' ἀρχάς ἐξετύπωσε νέον Ὁρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας καί νέα Μηναιᾶ, πληρώσας αὐτά καταλύσεις οἴνου καί ἐλαίου εἰς ὃν τινα ἅγιον ἠθελεν αὐτός. Καί τό πῦρ τῆς κολάσεως μὴ δεδοικώς ἠλλαξε τοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας μὴ σεβασθεῖς τοὺς ἀποστολικούς

καί πατερικούς κανόνας. Ἐν τῷ 69ῳ κανόνι αὐτῶν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἶπον «μόνον δύο ἑβδομάδας τόν χρόνον οἱ χριστιανοί ἔχουσι τό δικαίωμα νά καταλύωσιν εἰς πάντα τά ἀρτήσιμα, τήν Διακαινήσιμον τοῦ Πάσχα ἑβδομάδα καί τήν τῆς Πεντηκοστῆς. Μόνον αὐτάς τάς δύο ἑβδομάδας ἔχομεν οἱ χριστιανοί τό ἐλεύθερον νά καταλύωμεν εἰς πάντα. Ὁ Βαρθολομαῖος ἐθέσπισε νέους νόμους, προσέθεσε τάς πρό τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἑβδομάδας, τῆς Τυρινῆς καί Ἀσώτου καί τάς λοιπάς, ἑαυτόν θεωρῶν ἀνώτερον τῶν ἀγίων ἀποστόλων. Τότε προσέθεσε καί τό δωδεκαήμερον, τάς ἡμέρας μετά τῶν Χριστουγέννων ἕως τῶν Θεοφανείων, ἵνα πληρώσῃ τήν ἑαυτοῦ γαστέρα.

Καί ταῦτα ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἰδῶν, ἔγραφε διαμαρτυρόμενος δημοσίως «νά μή πηγαίνετε μέ τά νεοτύπωτα Ὁρολόγια καί Μηναιᾶ πού τά ἐγέμισαν μέ καταλύσεις». Καί ἐκ τῶν ἐκδόσεων, τοῦ Βαρθολομαίου, γέγονασιν τά τῶν Ῥώσων καί ἐκ τῶν Ῥώσων τά τῆς Ῥουμανίας καί τῶν λοιπῶν σλαβικῶν ἐκδόσεων.

Τότε, ὁ πάντολμος, χεῖρα τέθηκε καί εἰς τήν ἀκολουθίαν τῆς θείας Μεταλήψεως καί ἀφήρεσε τήν χαριστάτην καί γλαφυροτάτην εὐχήν τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ, τήν ἀρίζηλον καί πολυσέλιδον, τήν ἀρχομένην οὕτως: «Ὡς ἐπί τοῦ φοβεροῦ σου, καί ἀπροσωπολήπτου παρεστηκῶς βήματος, Χριστέ ὁ Θεός...». Ἐτόλμησεν, ὁ κρονίων καί ἄθεος, καί ἀφήρεσεν ἐκ τῶν Τριαδικῶν Μεγαλυναρίων ἅτινα κατά πᾶσαν Κυ-

ριακήν ψάλλομεν τά πέντε μεγαλυνάρια ἐκ τῶν ἐννέα καί ἀφήκεν μόνον τά τέσσερα. Τά ἀφαιρεθέντα εἶναι ταῦτα:

1) «Ἦν ὑμνοῦσιν πάντες οἱ γηγενεῖς, καί δοξολογοῦσιν αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, τήν ὑπό τῶν πάντων πιστῶν προσκυνουμένην, Μονάδα κατ' οὐσίαν τήν τρισυπόστατον».

2) «Τήν κυριαρχίαν τῶν Χερουβίμ, καί τήν Θεαρχίαν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεῖμ, τήν ἀδιαίρετως Τριάδα ἐν μονάδι, τήν ὄντως Θεαρχίαν, Σὲ μεγαλύνομεν».

3) «Πατέρα τόν ἄναρχον καί Θεόν, συνάναρχον Λόγον, σὺν τῷ Πνεύματι προσκυνῶ, ἀχώριστον μίαν, ἡνωμένην οὐσίαν, τρισάριθμον μονάδα, ὕμνοις τιμῶμεν».

4) «Τάς ἀκτινοβόλους σου ἀστραπάς, λάμψον μοι, Θεέ μου, Τρισυπόστατε Πανουργέ, καί οἶκόν με δεῖξον σῆς ἀπροσίτου δόξης, φαιδρόν καί φωτοφόρον καί ἀναλλοίωτον».

5) «Ὅν φρίσει καί τρέμει τά Χερουβίμ, καί δοξολογοῦσι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατηγαί, τόν ἐκ τῆς Παρθένου ἀφράστως σαρκωθέντα, Χριστόν τόν ζωοδότην φόβῳ δοξάζομεν».

Ὁ πάντολμος ἀφήρεσε τά πέντε ταῦτα μεγαλυνάρια, μή τόν Θεόν φοβηθεῖς καί τήν ἱστορίαν δεδοικῶς. Ποδεπάτησε τόν 69ον κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί προσέθεσε ὁψάριον εἰς τήν ἑορτήν τῶν Βαΐων. Μόνον

μία φοράν ἔχομε τό ἐλεύθερον νά καταλύωμεν ὁψάριον τήν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐάν πέση ἔξω τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, τότε μόνον ἔλαιον καταλύομεν.

Καί ὅτε τόν βίον αὐτοῦ, ἐτελεύτησεν ὁ Βαρθολομαῖος οὗτος, ἐν τῇ ἀνακομιδῇ τοῦ σώματος αὐτοῦ μετά τήν τριετίαν, ἐξῆλθεν τοῦ τάφου ἄλυτος καί ἀφορισμένος· καί οὕτω ἐπληρώθη τῆς τόλμης αὐτοῦ.

Καί ταύτην τήν ἐπιστολήν ἀναγνῶντες ἄς φοβηθῶσι μή πάθωσι καί οὗτι ὅ,τι περ πέπονθε ὁ τολμητίας Βαρθολομαῖος.

Οἱ Ἅγιοι «τῆς Νέας Ἐποχῆς» Ἰωσήφ, Παῖσιος καί Πορφύριος, καθῶς καί οἱ ὑποτακτικοί τοῦ Ἰωσήφ, Ἰωσήφ ὁ Βατοπεδινός καί Ἐφραΐμ ὁ Ἀμερικῆς, ἐγνώριζον πάσας τάς παραβάσεις τοῦ Βαρθολομαίου, καλῶς ἠπίσταντο ὅτι ἐνόθευσεν, ὁ Βαρθολομαῖος, τούς νόμους τῆς Ἐκκλησίας καί ὅτι κατεπάτησεν Ἀποστολικούς καί Πατερικούς κανόνας, ἀλλά μή ἔχοντες φόβον Θεοῦ καί τήν κόλασιν μή δεδουκότες καί τῇ γαστρὶ αὐτῶν χαριζόμενοι, ἀπεμακρύνθησαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἠκολούθησαν τό νέον ἡμερολόγιον καί τόν βίον αὐτῶν ἐτελεύτησαν πεφορτωμένοι τάς ἀράς καί τά ἐπιτίμια τῆς Ἐκκλησίας. Πάντες οὗτοι, οἱ νεοφανεῖς «ἅγιοι», κατεπάτησαν τήν τριήμερον πρό τῆς θείας Μεταλήψεως νηστείαν καί ἠκολούθησαν τάς ἐκδόσεις τοῦ Βαρθολομαίου, ἐν αἷς ὑπάρχει φαρδύς δρόμος μετ' ἀνέσε-

ως καί γαστριμαργίας. Τόν Ἰωσήφ τόν Νεασκηνιώτην καί τούς ὑποτακτικούς αὐτοῦ Ἰωσήφ Βατοπεδινόν καί Ἐφραΐμ Ἀμερικῆς τούς συνανεστράφην καί οἶδα πλήρως τά ἑαυτῶν φρονήματα.

Καί καθῶς ἀνωτέρω ἔφθημεν εἰπόντες, ἀπεδείξαμεν ὅτι τό νέον ἡμερολόγιον ὅπερ ἠκολούθησαν οὗτοι κατηράσαντο αὐτό οἱ ἅγιοι Πατέρες· ἄρα οἱ ἀκολουθοῦντες δόγμα κατηραμένον μετέχουσι τοῦ ἀναθέματος. Καί ἐρωτῶμεν: Σώζονται οἱ κατηραμένοι; Ἀπεδείξαμεν εἰς τάς πρώτας σελίδας τῆς παρούσης πραγματείας ὅτι τό νέον ἡμερολόγιον ἐστίν ἀναθεματισμένον, καί αὐθις ἐρμηνεύομεν τάς δεινάς καί κακοήχους λέξεις «ἀνάθεμα» καί «ἀναθεματισμένος».

Λεξικογράφος Σκαρλᾶτος Βυζάντιος:

«Ἀναθεματίζω» = ἀφορίζω, καταρῶμαι, παραδίδω εἰς τό ἀνάθεμα.

«Ἀνάθεμα» = τό χωρισμένον ἀπό τοῦ Θεοῦ καί τῆς ὁμηγύρεως τῶν πιστῶν.

Λεξικογράφος Δημητράκος:

«Ἀνάθεμα» = πρᾶγμα κατηραμένον, ἀφορισμένον.

«Παραδίδω εἰς ἀνάθεμα» = ἀποκλείω ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.

Καί ἐρωτῶμεν: Οἱ ἀγιοποιηθέντες ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου οὗτοι θεομαῖκται νεοφανεῖς Ἅγιοι, οἱ ἀρνηθέντες τό ἡμερολόγιον τῶν

Ἐπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἱ ποδοπατήσαντες τοὺς ὀγδοήκοντα καὶ δύο Οἰκουμενικοὺς Πατριάρχας (ἦσαν γὰρ 82 οἱ Πατριάρχαι ἀφ' ὅτου γέγονε τὸ νέον τοῦ Πάπα ἡμερολόγιον ἕως τὸ ἔτος 1924 ὅτε εἰσήγαγον αὐτό οἱ ἔξυχοι καὶ ἐπιπόλαιοι Ἱεράρχαι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας), οἵτινες πάντες ἀναθεμάτισαν αὐτό καὶ πρόδηλόν ἐστιν ὅτι οἱ ἀκολουθῦντες δόγμα κατηραμένον μετέχουσι τῆς κατάρας τῆς Ἐκκλησίας· ἄρα εἰσὶν οἱ νεοημερολογῆται κατηραμένοι καὶ ἀναθεματισμένοι.

Οὗτοί εἰσιν «οἱ Ἅγιοι τῆς Νέας Ἐποχῆς», οὗτοί εἰσιν οἱ ἀγιοποιήσαντες αὐτούς καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ μὴ εἰδότες τί ἐστὶν ἀνάθεμα, ἀλλὰ μὴν καὶ πῦρ αἰώνιον. Γνώσονται, πάντες οὗτοι, ὅτε ἐκεῖσε ἀπελεύσονται.

Συνέγραψεν ἀναξία χεῖρ
Μοναχοῦ Καλλίστου Πολατίδου
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, 10-10-2017